Žvejokime šapalus žiemą. III dalis

Parašė Shniuras
Sekmadienis, 12 Birželis 2011 02:00

Kaip jau buvo minėta praeitame straipsnyje, žiemą itin svarbu tinkamai pravesti masalą. Norint tai padaryti, visų pirma reikia susirasti patogią stovėjimui vietą. Kad ir kur gaudytumėt - ramumose ar sūkuriuose už kliuvinio, reikia niekada neprarasti kontakto su masalu. Jūs turite turėti galimybę netrukdomi užmesti, ir tinkamai pravesti masalą. Kai gaudoma plūdine, dažniausiai naudojamos ilgos boloninės meškerykotis, kuriuo galima preciziškai pateikti ir kontroliuoti masalą. Kai gaudoma spiningu, patartina taip pat naudoti kaip galima ilgesnius kotus - 3.30 ar net 3.60 m. ilgio.

Dideli šapalai laikosi tuoj už kliuvinio, prisispaudę prie dugno arba šiek tiek pakilę nuo jo. Skirtingai ne vasarą, žiemą masalas nėra atakuojamas tuoj pat kai patenka šapalo akiratin. Kadangi veiksmas vyksta ramiame vandenyje, jis gali neskubėdamas apžiūrėti masalą, ir jei nekyla didesnių abejonių ar įtarimų - čiumpa. Kaip ir šiltuoju metų laiku, pajutęs bet kokį tempimą, kietumą, žodžiu nenatūralumą, tuoj pat spjauna masalą, taigi reikia tuoj pat reaguoti į kibimą ir nedelsiant pakirsti.

Plūdinei sistemėlei užmestai aukščiau numanomos šapalo buveinės, leidžiama laisvai praplaukti, visą laiąk neprarandant kontakto ir laukiant atsargaus kibimo. Jei kibimo nesulaukėte po poros, trijų metimų, galima pabandyti šiek tiek pristabdyti masalą, leisti jam palengva kilti. Jei ir tai neišprovokavo kibimo, reiškia, kad ten šapalas negyvena, arba jis yra nenusiteikęs “žaisti”.

Kai spiningaujama vobleriu, jis dažniausiai metamas skersai srovės žemyn ir užlenkus ritės lankelį, įsitempus valui, leisti jam praplaukti skersai upės, palei numanomą šapalo buveinę. Reikia tik stebėti, kad vobleris spėtų pasinerti į pakankamą gylį, kad patektų šapalo akiratin, nes kaip jau buvo minėta, žiemą šapalas nesivargina ir nesigainioja grobio po visą upę. Taigi

vobleris praplukdomas skersai upės, o vėliau, kai pasiekia ramų priekrantės vandenį, galima pradėti jį lėtai traukti.

Tiek spiningui, tiek plūdinei patartina naudoti nestorą 0,16 mm. diametro valą. Storesnių valų nereikia, kadangi naudojami ilgi, jautrūs meškerykočiai, kurie pakankamai gerai amortizuoja žuvies smūgius. Be to plonesnis valas mažiau baido labai įtarius šapalus. Šapalas nėra labai stiprus kovotojas, nors pirmas jo energijos protrūkis tik pakirtus yra gan įspūdingas, greitai jis pavargsta ir beveik nustoja priešintis. Bet nereikia apsigauti - taip jau apsikvailino daug žvejų, kurie galvoja, kad šapalas jau mirtinai nuvargęs ir nutaria, kad gali paimti jį ranka. Terminis šokas, kurį patiria šapalas, paliestas “karšta” ranka, suteikia jam tiek jėgų, kad be vargo pabėga, dažnai palikdamas įsmigusį kalbiuką žvejo piršte. Norint to išvengti, reikia naudoti graibštą, pageidautina su teleskopine rankena, nes žvejojama nuo kranto, ir “raketės” tipo graibštelis netinkamas.

Žiema yra toks metas, kai atviro vandens mėgėjai patiria labai didelį žūklės “badą” ir stengiasi kiekviena proga ištrūkti prie upelių. O tų progų žiemą nėra daug, nes mūsų gamta tikrai nelepina. Jau įprasta, kad žiemą nekantriausi spiningautojai traukia į upelius gaudyti upėtakių. Bet kaip matome, kitose šalyse taip pat sėkmingai gaudomi ir šapalai. Dabar, kai yra didelis pasirinkimas kur žvejoti, žieminė šapalų žūklė gal ir skamba keistai, bet tikiu, kad jei bus šiltų žiemos dienų, ne vienas neištvėręs išlėksite žieminėn šapalų žūklėn.